

Шарлотта Перкінс Гілман, «Жовті шпалери» (1899)

Дуже рідко трапляються такі звичайні люди, як Джон і я забезпечую собі родові палати на літо.

Колоніальний особняк, спадковий маєток, я б сказав будинок з привидами та досягти вершини романтичного щастя – але це було б занадто багато вимагати від долі!

І все ж я з гордістю заявляю, що щось є дивно з цього приводу.

Інакше, чому його здають так дешево? І чому воно так довго стояло без оренди?

Джон, звісно, сміється з мене, але в шлюбі такого й очікуєш.

Джон надзвичайно практичний. Він нетерпляче ставиться до віри, має сильний жаж перед забобонами та відкрито насміхається з будь-яких розмов про речі, які не можна відчутти, побачити та висловити в цифрах.

Джон — лікар, і, можливо... — (Я б цього не сказав для живої душі, звичайно, але це мертвий папір і велике полегшення для мене) – можливо, це одна з причин, чому я не одужую швидше.

Бачиш, він не вірить, що я хворий!

А що ж можна зробити?

Якщо лікар високого рангу, та ще й власний чоловік, запевняє друзів та родичів, що з ним насправді все гаразд, окрім тимчасової нервової депресії – легкої істеричної схильності – що робити?

Мій брат також лікар, і також високого рангу, і він каже те саме.

Тож я приймаю фосфати чи фосфіти – що б це не було, і тоніки, і подорожі, і повітря, і фізичні вправи, і мені категорично заборонено «працювати», доки я не одужаю.

Особисто я не погоджуюся з їхніми ідеями.

Особисто я вважаю, що приємна робота з хвилювання та зміни пішли б мені на користь.

Але що ж робити?

Я справді писав деякий час, незважаючи на них; але це мене дуже виснажує — доводиться бути таким хитрим, інакше зустрічатиму сильний опір.

Мені іноді здається, що в моєму становищі, якби в мене було менше опору та більше суспільства й стимулів, — але Джон каже, що найгірше, що я можу зробити, це думати про своє становище, і я зізнаюся, що це завжди змушує мене почуватися погано.

Тож я залишу це в спокої та поговорю про будинок.

Найгарніше місце! Воно зовсім самотнє, стоїть далеко від дороги, за цілих три милі від села.

Це нагадує мені англійські місця, про які ви читаєте, бо там живоплоти, стіни та ворота, що замикаються, і багато окремих маленьких будиночків для садівників та людей.

Там чудовий сад! Я ніколи не бачив такого саду — великого й тінистого, повного доріжок, обсаджених самшитом, та довгих виноградних альтанок з лавками під ними.

Були також теплиці, але зараз вони всі зруйновані.

Були якісь юридичні проблеми, я вважаю, щось зі спадкоємцями та співспадкоємцями; у будь-якому разі, це місце було...

порожній роками.

Боюся, що це псує мою примарність, але мені байдуже — у цьому будинку є щось дивне, я це відчуваю.

Я навіть сказав це Джону одного місячного вечора, але він сказав, що мені здалося протягом, і зачинив вікно.

Я іноді безпідставно злюся на Джона.

Звичайно, я ніколи не був таким чутливим. Гадаю, це через цей нервовий стан.

Але Джон каже, що якщо я так почуватиму, то занедбаю належне самоконтроль; тому я докладаю всіх зусиль, щоб контролювати себе — принаймні перед ним, і це мене дуже втомлює.

Мені трохи не подобається наша кімната. Я хотів одну внизу.

що виходили на площу, і по всьому вікну були троянди, а також такі гарні старомодні ситцеві штори! Але Джон і чути про це не хотів.

Він сказав, що там лише одне вікно і немає місця для два ліжка, і майже не було місця для нього, якби він візьняв це одне.

Він дуже турботливий і люблячий, і ледве дозволяє мені рухатися без спеціальних вказівок.

У мене є розклад, призначений на кожну годину день; він забирає всю мою турботу, і тому я відчуваюся нізвідки невдячною, що не ціную це більше.

Він сказав, що ми прийшли сюди виключно через мене, що я маю повністю відпочити та подихати свіжим повітрям. «Твої фізичні вправи залежать від твоєї сили, моя любя, — сказав він, — а їжа певною мірою від твого апетиту; але повітря ти можеш вдихати постійно». Тож ми вибрали дитячу кімнату нагорі будинку.

Це велика, світла кімната, майже на весь поверх, з вікнами, що виходять на всі боки, і вдосталь повітря та сонячного світла.

Спочатку це була дитяча кімната, потім ігрова та спортзал, я гадаю; бо вікна заґратовані для маленьких дітей, а на стінах висять кільця та інші речі.

Фарба та папір виглядають так, ніби їх використовувала школа для хлопчиків. Вони обдерті — папір великими клаптиками вздовж узголів'я мого ліжка, наскільки я можу дотягнутися, і в чудовому місці на іншому боці кімнати, внизу. Я ніколи в житті не бачив гіршого паперу.

Один із тих розлогих яскравих візерунків, що вчиняють усілякі мистецькі гріхи.

Він достатньо нудний, щоб заплутати око під час стеження, достатньо виразний, щоб постійно дратувати та провокувати вивчення, а коли ви йдете за кульгавими невизначеними вигинами на невелику відстань, вони раптово вчиняють самогубство — кидаються під шаленими кутами, руйнують себе в нечуваних суперечностях.

Колір відразливий, майже огидний; тліючий, брудно-жовтий, дивно вицвілий повільним сонячним світлом.

Місцями він тьмяно-червоний, але яскраво-помаранчевий, а місцями має хворобливий сірчаний відтінок.

Не дивно, що діти це ненавиділи! Я б і сам це ненавидів, якби мені довелося довго жити в цій кімнаті.

Ось приходить Джон, і я маю це сховати, — він ненавидить, коли я пишу хоч слово.

Ми тут вже два тижні, і я не відчував себе...

писав раніше, з того першого дня.

Я зараз сиджу біля вікна, у цьому жакливого дитячий садок, і ніщо не заважає моєму письму, як би мені не замало, окрім браку сил.

Джон відсутній цілий день, а іноді навіть і вночі, коли його випадки серйозні.

Я радий, що мій випадок не серйозний!

Але ці нервові проблеми жакливо гнітючі.

Джон не знає, як сильно я насправді страждаю. Він знає, що немає причин страждати, і це його задовольняє.

Звісно, це лише нервозність. Вона так обтяжує мене, що я ніяк не можу виконати свій обов'язок!

Я хотів так допомогти Джону, так по-справжньому відпочити і комфорт, а я вже й так несу собі тягар!

Ніхто не повірить, яких зусиль мені доводиться витратити на те небагато, що я можу зробити, — одягатися, розважати гостей та замовляти. Щастя, що Мері так добре ладнає з немовлям. Таке миле немовля!

І все ж я не можу бути з ним, це робить мене такою нервовий.

Гадаю, Джон ніколи в житті не нервував. Він так сміється з мене через ці шпалери!

Спочатку він мав намір переклеїти шпалери в кімнати, але потім Він сказав, що я дозволяю цьому взяти наді мною гору, і що для нервового пацієнта немає нічого гіршого, ніж піддаватися таким фантазіям.

Він сказав, що після того, як шпалери змінили було б важке ліжко, потім заґратовані вікна, а потім та брама на початку сходів, і так далі.

«Знаєш, це місце тобі добре підходить», — сказав він, — «і справді, любя, мені байдуже ремонтувати будинок лише заради тримісячної оренди».

«Тоді ходімо вниз», — сказав я, — «там такі гарні кімнати».

Потім він обійняв мене, назвав благословенною маленькою гускою та сказав, що, якщо я забажаю, зійде до льоху та ще й побилить його.

Але він цілком правий щодо ліжок, вікон та іншого.

Це простора та затишна кімната, якої тільки можна побажати, і, звісно, я не був би таким дурним, щоб створювати йому незручності лише через примху.

Мені справді починає подобатися ця велика кімната, все, крім цього жакливого паперу.

З одного вікна я бачу сад, ці таємничі альтанки в глибокій тіні, буйні старомодні квіти, кущі та криві дерева.

З іншого відкривається чудовий вид на затоку та маленький приватний причал, що належить маєтці. Від будинку туди спускається гарна тіниста доріжка. Мені завжди здається, що я бачу людей, які ходять цими численними стежками та альтанками, але Джон застеріг мене антрохи не піддаватися фантазії. Він каже, що з моєю уявою та звичкою вигадувати історії, така нервова слабкість, як моя, неодмінно призведе до всляких збуджених фантазій, і що я маю використати свою волю та здоровий глузд, щоб стримати цю тенденцію. Тож я намагаюся.

Я іноді думаю, що якби я був достатньо здоровий, щоб

напиши трохи, це звільнить від думок та відпочинку мене.

Але я помічаю, що досить втомлююся, коли намагаюся.

Так прикро не мати жодної поради та товариства щодо моєї роботи. Коли я зовсім одужаю, Джон каже, що ми запросимо до нас кузена Генрі та Джулію надовго; але він каже, що з такою ж готовістю поклав би феєрверк у мою наволочку, якби дозволив мені зараз мати цих натхнених людей поруч.

Хотілося б мені швидше одужати.

Але я не повинен про це думати. Ця стаття має на меті мене, ніби воно знало, який згубний вплив воно мало!

Є повторювана пляма, де візерунок звисає, як зламана шия, а два вирячені ока дивляться на вас догори ногами.

Мене дуже злить ця зухвалість, і вічність. Вони повзають вгору, вниз і вбік, і всюди ці абсурдні, немигаючі очі. Є одне місце, де два вдихи не збігалися, і очі рухаються вгору та вниз по лінії, один трохи вище за інший.

Я ніколи раніше не бачив стільки виразності в неживій істоті, а всі ми знаємо, скільки в них виразності! У дитинстві я лежав без сну і отримував більше розваг і жаків від порожніх стін і простих меблів, ніж більшість дітей могли знайти в магазині іграшок.

Я пам'ятаю, як ласкаво підморгували ручки нашого великого, старе бюро колись було, і там був один стілець, який завжди здавався міцним другом.

Раніше мені здавалося, що якщо якась із інших речей виглядатиме надто жорстокою, я завжди можу стрибнути в це крісло і бути в безпеці.

Меблі в цій кімнаті, однак, не гірші за гармонійні, бо нам довелося все це перенести знизу. Гадаю, коли тут грали, їм довелося виносити речі з дитячої, і не дивно! Я ніколи не бачив такого спустошення, яке тут вчинили діти.

Шпалери, як я вже казав, місцями відірвані, і прилипли вони міцніше, ніж брат — мабуть, вони мали так само наполегливість, як і ненависть.

Потім підлога подряпана, подряпана та розтріпана, штукатурка тут і там викопана, а це велике важке ліжко, яке ми знайшли в кімнаті, виглядає так, ніби воно пережило війни.

Але мене це антрохи не хвилює — тільки папір.

Ось їде сестра Джона. Така мила дівчина, і така дбайлива до мене! Я не повинна дозволити їй застати мене за письменництвом.

Вона — бездоганна й захоплена домогосподарка, і не сподівається на кращу професію. Я справді вірю, що вона вважає, що це письмо викликало в мене знудоту!

Але я можу писати, коли її немає, і довго бачитися з нею. далеко від цих вікон.

Є одна, що панує над дорогою, чудова затінена звивиста дорога, і одна, з якої просто відкривається вид на сільську місцевість. Чудова країна, повна пишних в'язів та оксамитових луків.

Ці шпалери мають своєрідний підвізерунок іншого відтінку, особливо дратівливий, бо його видно лише за певного освітлення, та й то нечітко.

Але там, де воно не вицвіло і де сонце просто таке яскраве... я бачу дивну, провокаційну, безформну постать, яка ніби крадеться за цим безглуздом і помітним фасадом.

Там сестра на сходах!

Ну, Четверте липня закінчилося! Всі люди пішов, і я втомився. Джон подумав, що мені було б добре побачитися з невеликою компанією, тому ми запросили лише маму, Неллі та дітей на тиждень.

Звісно, я нічого не зробив. Тепер Дженні всім займається.

Але мене це все одно втомило.

Джон каже, що якщо я не піднімуся швидше, він восени відправить мене до Вейр-Мітчелла.

Але я зовсім не хочу туди йти. У мене була подруга, яка колись була в його руках, і вона каже, що він такий самий, як Джон і мій брат, тільки навіть більше!

Крім того, це таке серйозне завдання — зайти так далеко.

Мені здається, що взагалі не варто було просити про щось, і я стаю жадливо дратівливим і сварливим.

Я плачу ні про що, і плачу більшу частину часу.

Звісно, я цього не роблю, коли тут Джон чи хтось інший, але коли я сам.

І я зараз досить часто сама. Джона дуже часто затримують у місті серйозні випадки, а Дженні добра і залишає мене саму, коли я цього хочу.

Тож я трохи гуляю садом або тією чарівною доріжкою, сідаю на ганку під трояндами та багато лежу тут, нагорі.

Мені дуже подобається ця кімната, попри шпалери. Можливо, через шпалери.

Це так засіло в моїй пам'яті!

Я лежу тут на цьому величезному нерухомому ліжку — воно, здається, прибите цвяхами — і приблизно годину за годину йду за цим шляхом. Це так само добре, як гімнастика, запевняю вас. Я починаю, скажімо, знизу, з того кутка, де його ще не торкалися, і в тисячний раз вирішую, що піду за цією безглуздою схемою до якогось висновку.

Я трохи знаю принципи дизайну, і я знаю, що ця річ не була влаштована за жодними законами випромінювання, чергування, повторення, симетрії чи чогось іншого, про що я коли-небудь чув.

Це повторюється, звичайно, широтами, але не інакше.

Якщо подивитися на кожну ширину з одного боку, то роздуть вигини та орнаменти – свого роду «зіпсований романський стиль» з білою гарячкою – перевальцем переходять вгору-вниз ізольованими колонами безглузді.

Але, з іншого боку, вони з'єднуються діагонально, і розлогі обриси розтікаються великими косими хвилями оптичного жаху, немов купа водоростей, що валяються, що гнаються за собою.

Все це також відбувається горизонтально, принаймні так здається, і я виснажую себе, намагаючись розрізнити порядок руху в цьому напрямку.

Вони використали горизонтальну ширину для фризів, і це чудово додає плутанини.

Є один кінець кімнати, де майже неушкоджено, і там, коли перехресні прожектори згасають і низьке сонце світить прямо на нього, я майже можу уявити собі радіацію, — нескінченні гротески ніби формуються навколо спільного центру та стрімкими потоками однакового відволікання мчать геть.

Мене втомлює слідувати за цим. Мабуть, подрімаю.

Я не знаю, чому я маю це писати.

Я не хочу.

Я не почуваюся здатним. І я знаю, що Джон вважатиме це абсурдним. Але я мушу якось сказати те, що відчуваю і думаю... - це таке полегшення!

Але зусилля стають більшими, ніж полегшення.

Половину часу тепер я жадливо лінивий і лежу стільки ж.

Джон каже, що я не повинен втрачати сили, і змушує мене приймати рибацький жир і багато тонків та іншого, не кажучи вже про ель, вино та свіже м'ясо.

Дорогий Джоне! Він дуже мене любить і ненавидить, коли я хворію. Днями я намагалася серйозно поговорити з ним і сказати йому, як би я хотіла, щоб він дозволив мені поїхати і відвідати кузена Генрі та Джулію.

Але він сказав, що я не можу йти, і не можу витримати цього після того, як туди приїхала; і я не дуже добре себе виправдовувала, бо плакала, ще не закінчивши.

Мені стає важко думати

прямо. Мабуть, це просто нервова слабкість.

І дорогий Джон обійняв мене, і просто віднесли мене нагору, поклали на ліжку, сили поруч і читали мені, аж поки в мене не запаморочилася голова.

Він сказав, що я його кохана, його віха і все, що в нього є, і що я маю дбати про себе заради нього та бути здоровою.

Він каже, що ніхто, крім мене самого, не може мені допомогти з цього.

Я мушу використовувати свою волю та самовладання і не дозволяти жодним дурним фантазіям опанувати мене.

Є одне, що втішає: дитина здорова та щаслива, і їй не потрібно займати цю дитячу кімнату жадливими шпалерами.

Якби ми цим не скористалися, то зробила б це та благословенна дитина!

Який щасливий порятунк! Та я б ні за що на світі не хотів, щоб моя дитина, вразливе маленьке створіння, жила в такій кімнаті.

Я ніколи раніше про це не думала, але мені пощастило, що Джон все ж таки тримав мене тут, розумієш, я витримую це набагато легше, ніж немовля.

Звісно, я більше ніколи їм про це не згадую — я надто мудрий, — але все одно стежу за цим.

У тій газеті є речі, про які ніхто, крім мене, не знає і ніколи не дізнається.

За цим зовнішнім візерунком розмиті форми стають чіткішими з кожним днем.

Він завжди однакової форми, тільки дуже численний.

І це схоже на жінку, яка нахилиється і крадеться за цим візерунком. Мені це трохи не подобається. Цікаво... я починаю думати... хотіла б я, щоб Джон забрав мене звідси!

Мені так важко говорити з Джоном про мою справу, бо він такий мудрий і бо він так мене любить.

Але я спробував це минулої ночі.

Було місячне сяйво. Місяць світив навколо, так само як і сонце.

Мені іноді не подобається його бачити, воно так повільно повзе і завжди заходить то через одне, то через інше вікно.

Джон спав, і мені не хотілося його будити, тому я продовжував

нерухомо дивився на місячне світло на хвилястих шпалерах, аж поки мені не стало моторошно.

Слабка постать позаду ніби тряслася візерунком, ніби вона хотіла вібратися.

Я тихенько встав і пішов помацати папір ворухнувся, і коли я повернувся, Джон уже не спав.

«Що трапилося, дівчинко?» — сказав він. «Не йди гуляти». приблизно так — тобі стане холодно.

Я подумав, що це гарний час для розмови, тому сказав йому, що насправді тут нічого не вийде, і що я хотів би, щоб він мене забрав.

«Люба!» — сказав він, — «наш договір оренди закінчується через три тижні, а я не бачу, як поїхати раніше».

«Ремонт не робиться вдома, і я ніяк не можу покинути місто зараз. Звісно, якби тобі загрожувала якась небезпека, я б могла і хотіла, але тобі справді краще, любя, бачиш ти це чи ні. Я лікар, любя, і я знаю. Ти набираєш плоти та кольору, твій апетит покращився, мені набагато легше за тебе».

«Я не важу антрохи більше, — сказав я, — і не стільки ж; і мій апетит, можливо, кращий увечері, коли ти тут, але гірший вранці, коли тебе немає!»

«Благослови її маленьке серце!» — сказав він, міцно обійнявши її. — «Вона хворітиме скільки завгодно! А тепер давайте покращимо ці сонцезахисні години, ляжемо спати, а вранці поговоримо про це!»

«І ти не підеш?» — похмуро спитав я.

«Ну як же я можу, любя? Залишилося лише три тижні, а потім ми здійснимо гарну невелику подорож на кілька днів, поки Дженні готуватиме будинок. Справді, любя, тобі краще!»

«Можливо, фізично краще...» — почав я і раптом замовк, бо він випростався і подивився на мене таким суворим, докірливим поглядом, що я не міг вимовити й слова більше.

«Люба моя, — сказав він, — благаю тебе заради мене і заради нашої дитини, а також заради тебе власної, ніколи й на мить не дозволяй цій ідеї прийти тобі на думку! Немає нічого небезпечнішого, захопливішого для такого темпераменту, як твоя. Це хибна та дурна фантазія».

Ви ж не можете довіряти мені як лікарю, якщо я вам це кажу?

Тож, звісно, я більше нічого про це не сказав, і недовзі ми заснули. Він подумав, що я заснув першим, але я не заснув, і лежав годинами, намагаючись зрозуміти, чи справді цей передній і задній візерунки рухаються разом чи окремо.

На такому візерунку, при денному світлі, спостерігається відсутність послідовності, непокоєра закону, що постійно подразнює нормальний розум.

Колір досить жахливий і досить ненадійний, і досить дратує, але ця схема мучить.

Тобі здається, що ти опанував його, але щойно ти починаєш слідувати за ним, воно перевертається назад, і ось ти тут. Воно б'є тебе по обличчю, збиває з ніг і топче тебе. Це як поганий сон.

Зовнішній візерунок — це барвіста арабеска, що нагадує грибок. Якщо ви можете уявити собі поганку в суглобах, нескінченний ланцюг поганок, що брунькують і проростають у нескінченних звивинах, — то це щось на кшталт цього.

Тобто, іноді!

У цьому документі є одна помітна особливість, а саме

річ, яку, здається, ніхто не помічає, крім мене, а саме те, що вона змінюється разом зі зміною світла.

Коли сонце проникає крізь східне вікно — я завжди чекаю на той перший довгий, прямий промінь — воно змінюється так швидко, що я ніколи не можу в це повірити.

Ось чому я завжди це дивлюся.

При місячному світлі — місяць світить усю ніч, коли є місяць — я б не знав, що це той самий папір.

Вночі за будь-якого освітлення, у сутінках, при світлі свічок, ламп, і найгірше – при місячному світлі, воно перетворюється на бари! Зовнішній візерунок, я маю на увазі, і жінка, яка за ним стоїть, настільки проста, наскільки це можливо.

Я довго не усвідомлював, що ж там було, що виднілося ззаду, цей нечіткий підвізерунок, але тепер я цілком певен, що це жінка.

Вдень вона приглушена, тиха. Гадаю, саме цей візерунок тримає її такою нерухомою. Він такий загадковий. Він тримає мене в тиші годинами.

Я тепер дуже багато лежу. Джон каже, що це мені корисно, і що треба спати скільки завгодно.

Справді, він започаткував цю звичку, змушуючи мене лягти. протягом години після кожного прийому їжі.

Це дуже погана звичка, я переконаний, бо ж, бачите, я не сплю.

І це культивує обман, бо я не кажу їм, що я прокинувся - о ні!

Справа в тому, що я починаю трохи боятися Джона.

Він іноді здається дуже дивним, і навіть Дженні має якийсь незрозумілий вигляд.

Мене це час від часу вражає, просто як науковий гіпотеза, що, можливо, це папір!

Я спостерігав за Джоном, коли він не знав, що я дивлюся, і як він раптово з'являвся в кімнаті під найневиннішими приводами, і я кілька разів ловив його на тому, що він дивився на газету! І Дженні теж. Одного разу я побачив, як Дженні тримає на ній руку.

Вона не знала, що я був у кімнаті, і коли я тихо, дуже тихо, якомога стриманіше запитав її, що вона робить з газетою, — вона обернулася, ніби її спіймали на крадіжці, і виглядала досить розлюченою, — запитала мене, чому я її так налякав!

Потім вона сказала, що папір запламував усе, до чого торкався, що вона знайшла жовті плями на всьому моєму одязі та одязі Джона, і вона хотіла б, щоб ми були обережнішими!

Хіба це не звучало невинно? Але я знаю, що вона вивчала той візерунок, і я рішуче налаштований, щоб ніхто, крім мене, цього не дізнався!

Життя зараз набагато цікавіше, ніж було раніше бути. Бачите, у мене є ще щось, чого можна очікувати, чого можна з нетерпінням чекати, на що можна подивитися. Я справді харчуюся краще і тихіший, ніж був.

Джон так радий бачити, як я покращуюся! Днями він трохи засміявся і сказав, що я, здається, процвітаю, попри шпалери.

Я вимкнув його зі сміхом. Я не мав наміру казати йому, що це через шпалери — він би з мене насміхався. Можливо, він навіть захоче мене забрати.

Я не хочу йти зараз, поки не дізнаюся про це.
Ще тиждень залишився, і я думаю, що цього буде достатньо.

Мені стає набагато краще! Я мало сплю вночі, бо так цікаво спостерігати за розвитком подій; але вдень я сплю багато.

Вдень це нудно та бентежно.
На грибі завжди з'являються нові пагони, і по всьому ньому з'являються нові відтінки жовтого. Я не можу їх порухувати, хоча сумлінно намагався.
Це найдивніший жовтий колір, ці шпалери! Вони змушують мене думати про всі жовті речі, які я будь-коли бачила — не про гарні, як жовтці, а про старі, гидкі, погані жовті істоти.
Але є ще дещо з цим папером — запах! Я помітив його, щойно ми зайшли до кімнати, але з таким повітрям і сонцем це було не так вже й погано. Тепер у нас тиждень туману та дощу, і незалежно від того, відчинені вікна чи ні, запах тут.

Воно повзе по всьому будинку.
Я бачу, як воно ширяє в ідальні, крадеться у вітальні, ховається в коридорі, чатує на мене на сходах.

Воно потрапляє мені у волосся.
Навіть коли я збираюся їздити верхи, якщо я раптово повертаю голову і дивуюся — ось і запах!
Такий дивний запах! Я годинами провів у намагаючись проаналізувати його, з'ясувати, яким він пахне.

Він непоганий — спочатку і дуже ніжний, але це найтонший і найстійкіший аромат, який я коли-небудь зустрічав.
У цю вологу погоду це жакливо, я прокидаюся вночі і бачу, що воно нависає надо мною.

Спочатку це мене непокоїло. Я серйозно думав підпалити будинок — щоб дістатися до того смороду.
Але тепер я до цього звик. Єдине, що спадає мені на думку що це таке, такого ж кольору папір! Жовтий запах.

На цій стіні, низько, біля дошки для миття посуду, є дуже кумедна смуга. Смуга, що проходить по всій кімнаті. Вона йде за кожним предметом меблів, крім ліжка, довга, пряма, рівна смуга, ніби її знову і знову терли.

Цікаво, як це було зроблено, хто це зробив і що вони зробили це для. Коло, коло, коло — коло, коло, коло — у мене аж голова паморочиться!

Я справді нарешті щось відкрив.
Через те, що я так багато спостерігав вночі, коли все так змінюється, я нарешті зрозумів.
Передній візерунок справді рухається – і це не дивно! жінка позаду трясє ним!
Іноді мені здається, що позаду стоїть багато жінок, а іноді лише одна, і вона швидко повзає, і від її повзання все трясеться.

Тоді в дуже яскравих місцях вона залишається нерухомою, а в дуже тинистих місцях просто береться за пруті та сильно ними трясє.

І вона весь час намагається пролізти крізь це. Але ніхто не зміг би пролізти крізь цей візерунок — він так душить; я думаю, саме тому в нього так багато голів.
Вони пробіраються, а потім візерунок душить їх і перевертає догори дригом, і робить їх...

очі білі!
Якби ці голови були покриті або зняті, це не було б бути наполовину таким поганим.

Я думаю, що ця жінка виходить вдень!
І я скажу тобі, чому — приватно — я її бачив!
Я бачу її з кожного свого вікна!
Це та сама жінка, я знаю, бо вона завжди повзе, а більшість жінок не повзають вдень.
Я бачу її на тій довгій дорозі під деревами, як вона повзе а коли під'їжджає карета, вона ховається під ожинковими лозами.

Я її антрохи не звинувачую. Мабуть, дуже принизливо бути спійманою на крадіжці серед білого дня!
Я завжди замикаю двері, коли крадуся вдень.
Не можу зробити це вночі, бо знаю, що Джон одразу щось запідозрить.
А Джон тепер такий дивакуватий, що я не хочу його дратувати. Шкода, що він не вийняв іншу кімнату! До того ж, я не хочу, щоб хтось, крім мене, виводив цю жінку вночі.
Я часто думаю, чи міг би я бачити її з усіх вікон одночасно.

Але, повертайся якомога швидше, бо я можу бачити лише з одного за раз.
І хоча я завжди її бачу, вона, можливо, зможе повзу швидше, ніж я можу повернутися!
Я іноді спостерігав за нею здалеку, на відкритому повітрі країна, що повзе так само швидко, як тінь хмари на сильному вітрі.

Якби ж тільки цей верхній візерунок можна було зняти з нижнього! Я маю намір спробувати це зробити потроху.
Я дізнався ще одну кумедну річ, але не розповім. цього разу! Не варто надто довіряти людям.
Залишилося лише два дні, щоб зняти цей папір, і, здається, Джон починає це помічати. Мені не подобається вираз його очей.

І я чув, як він ставив Дженні багато професійних запитань про мене. У неї був дуже хороший звіт.
Вона сказала, що я багато сплю вдень.
Джон знає, що я погано сплю вночі, хоч я й така тиха!

Він також ставив мені всілякі запитання та вдавав, що він дуже люблячий та добрий.
Ніби я не міг бачити його крізь!
І все ж, не дивно, що він так поводить, спить під цим папером три місяці.
Це цікавить лише мене, але я впевнений, що Джон і Дженні таємно цим залежні.

Ура! Це останній день, але цього достатньо. Джоне, щоб залишайся в місті на ніч і не вийдеш звідти до вечора.

Дженні хотіла спати зі мною — хитра істота! але я сказав їй, що мені, безсумнівно, краще відпочити за ніч на самоті.

Це було розумно, бо я справді був не один!

Як тільки засяяло місяць і ця бідолашна істота почала повзати та трясти візерунком, я встала та побігла їй на допомогу.

Я тягнув, а вона тряслася, я тягнув, а вона тягнула, і до ранку ми зняли з того паперу кілька ярдів.

Смуга приблизно заввишки з мою голову та наполовину навколо кімнати.

А потім, коли зійшло сонце і той жакливі візерунок почав сміятися з мене, я заявив, що закінчу його сьогодні ж!

Ми завтра їдемо, і вони знову перенесуть усі мої меблі, щоб залишити все як було раніше.

Дженні здивовано подивилася на стіну, але я сказав їй зраділо, що я зробив це з чистої злості на цю гидоту.

Вона засміялася і сказала, що не проти зробити це сама, але я не повинен втомитися.

Як вона себе зрадила того разу!

Але я тут, і ніхто, крім мене, не торкається цього паперу — неживий!

Вона намагалася витягнути мене з кімнати — вона була надто відкритою! Але я сказав, що тепер там так тихо, порожньо та чисто, що, мабуть, знову ляжу і просплю скільки завгодно; і щоб мене не будили навіть на вечерю — я покличу, коли прокинуся.

Тож тепер її немає, і слуг немає, і Речі зникли, і нічого не залишилося, крім того великого ліжка, прибитого цвяхами, та полотняного матраца, який ми знайшли на ньому.

Ми сьогодні спатимемо внизу, а завтра попливемо додому на човні.

Мені дуже подобається ця кімната, тепер вона знову порожня. Як же ці діти тут ридали!

Це ліжко добряче погризене!

Але я маю братися до роботи.

Я замкнув двері та викинув ключ на передню доріжку.

Я не хочу виходити, і я не хочу, щоб хтось заходив, поки не прийде Джон.

Я хочу його здивувати.

У мене тут є мотузка, яку навіть Дженні не знайшла.

Якщо ця жінка таки вибереться і спробує втекти, я можу її зв'язати!

Але я забув, що не можу далеко дотягнутися без опори!

Це ліжко не зрушить з місця!

Я намагався підняти та штовхати його, аж поки не закульгав, а потім так розлютився, що відкусив маленький шматочок з одного куточка, але мені заболіло зубами.

Потім я відклеїла весь папір, до якого змогла дотягнутися, стоячи на підлозі. Він жакливо липне, а візерунок просто насолоджується цим! Всі ці задушені голови, цибулиноподібні очі та незграбні грибкові нарости просто верещать від глузування!

Я вже настільки злюся, що готовий зробити щось відчайдушне. Вистрибнути з вікна було б чудовою вправою, але ґрати надто міцні, щоб навіть намагатися.

Крім того, я б цього не зробив. Звісно, ні. Я добре знаю. достатньо, щоб такий крок був неправильним і міг бути неправильно витлумачений.

Мені навіть не подобається дивитися у вікна — тут так багато цих повзучих жінок, і вони так швидко повзають.

Цікаво, чи всі вони виходять з тих шпалер, як і я?

Але я тепер надійно прив'язаний своїм добре захованим мотузком — там мене на дорогу не виведеш!

Гадаю, мені доведеться повернутися за візерунок, коли настане ніч, а це важко!

Так приємно бути в цій великій кімнаті та непомітно нишпорити, як мені заманеться!

Я не хочу виходити надвір. Я не вийду, навіть якщо Дженні попросить мене.

Бо надворі доводиться повзати по землі, і все зелене, а не жовте.

Але тут я можу плавно повзати по підлозі, а моє плече якраз поміщається в цьому довгому обіймі стіни, тому я не можу заблукати.

Чому Джон стоїть за дверима!

Немає сенсу, юначе, ти не можеш його відкрити!

Як він колує та б'є!

Тепер він плаче, просить сокиру.

Було б шкода виламати ці гарні двері!

«Любий Джоне!» — сказав я найнижшим голосом, — «ключ у тому, внизу, біля парадних сходів, під листком подорожника! Це змусило його замовкнути на кілька хвилин.

Потім він сказав — дуже тихо: «Відчиняй двері, люба моя!»

«Не можу», — сказав я. «Ключ унизу, біля вхідних дверей, під листком подорожника!»

А потім я повторив це кілька разів, дуже ніжно та повільно, і повторював це так часто, що йому довелося піти й подивитися, і він, звісно ж, зрозумів і зайшов. Він зупинився біля дверей.

«Що трапилося?» — вигукнув він. «Заради Бога, що ви робите!»

Я все одно продовжував повзти, але дивився на нього через плече.

«Нарешті я вибрався, — сказав я, — попри тебе та Джейн».

І я зірвав більшу частину паперу, тож ви не зможете мене повернути!

Чому ж той чоловік мав знепритомніти? Але він знепритомнів, і прямо поперек моєї стежки біля стіни, так що мені щоразу доводилося переповзати через нього!